

בסגנון הנדסי

הנדולה והמפוארה? — זאלם לירי כך לא יגיעו הערבים בכוחות עצמם, שאינם מספיקים כיום הזה אף בארצות מוחזקות בידם ללא עוררין ועל אחת כמה וכמה בארץ „קדושה“ ושוֹמֵמָה זו, שעמים חזקים משגוחים עליה השגחה מיוחדת ויודשיה, הדבקים בה בכוח איתנים, הנר כוגים לכל קרבן, מבקיעים אליה כיום הזה לבנותה ולהחיותה בהכרח הגורל, בעלי ברית נאמנים לערבים בהכרח המציאות יכולים להיות ועתידים להיות רק יהודים חחדשי גולם בארצם לכל מלוא כוחו העולמי, וה„נכבדים“, השמים מכי שולים על דרך גורל זו, לא לטובת עמם הם דורשים. ואם לא להמוני עמם ולא לחקומת תפארת עמם דואנים ה„נכבדים“ — אין לשלטונות מכבדי עצמם להתחשב במרד, ואסור להתחשב בו! זאלם השלטונות האנגלים, שקיבלו על עצמם התחייבות נגדה נא לכל העמים להקים בארץ ישראל „בית לאומי“ לעם ישראל, מתחשבים ב„מרד“ ה„נכבדים“ הערבים עד כדי להתעלם מהתחייבותם כלפי היהודים — מה מחייב את התנהגותם זאת? לא תביעות צדק, שהיו עמוד מות מתחילה ופתאום נתברדו — „הבחינה הגלויה“ של המציאות כבר שללה זאת. ואם לא תביעות צדק — יכול להיות כאן רק עוד נימוק אחרייחיד: הפחד מפני כוחם של „מורדים נכבדים“ אלה — „זהו כי תראנה מלחמה ונוספו גם הם על שונאינו“ — מדוע איפוא לא ממלאים את כל תביעותיהם? — מתוך „בחינה גלויה“ של המציאות הממית לכתית-הממשלתית בכל הארצות, בכל הדורות וגם ברור אומלל זה, אנו מקביעים את הניסוח ה„הנדסי“ הבא:

לשם הצדק, לשם פביעת חוקי חיים ופדרי חיים חדשים וישרים נלחמים המונים נדבאים, מושפלים בפנים ארצם, זאלם המלחמות בין ארץ לארץ — כולן לשם כיבוש או שמירה על כיבוש, גם כשמלהיבים את ההמונים

כפי שקבלנוהו וכארנוהו עד היום בהצהרות וב„ספרים לבנים“, אינו ניתן להתייחס אף בארץ ישראל המערבית — הערבים מתנגדים ולא יחדלו מהתנגד לה — מה אומרת על כך המציאות הניתנת לגלוייה, המאפשרת להסיק דבר מתוך דבר? —

כנופיות לאנשי כנופיות מתנפלים וירדים על יהודים ואנגלים — לפעמים קרובות גם על ערבים — בכל מקום שאפי שר; ה„נכבדים“ הערבים — מהם תומכי בים ומצוידיים ומדריכים כסתר את הכי נופיות, מהם מודיעים בארץ או נוסעים ומודיעים בחוץ לארץ; פלשתינה היא ערבית ותשאר ערבית ללא כל פשרה; האנגלים, שכאילו העלימו עין זמן רב מקיומן של הכנופיות ותומכיהן ומדריכיהן, התחילו סוף סוף להחזיר את הסדר לארץ.

בכוונה לא הוכרנו כאן את ההמונים הערבים, מפני שמעשיהם בכיוון ההתנגדות כאים לרוב מתוך אינוס ומתוך הסתמסלפת-מכשילה כל קיומם וגורלם, ואין לראותם בשום פנים כמחויבי המציאות „הניתנת לגלוייה“ — בעצם גם מעשי ה„מרד“ של הכנופיות אינם מחויבי המציאות — יחדלו ה„נכבדים“ והשואפים להיות „נכבדים“ מתמוך בהן ומחבשילן על ידי הסתה מסלפת וגרוי יצרים אפלים, ויחדלו גם מעשי ה„מורדים“ כביכול. נשארם, איפוא, רק ה„נכבדים“ לבדם כגורמי „מרד“ מחויבי המציאות — מה מחייב את מרדם? — לקיומם החמרי ולהתפתחותם הרוחנית של המוני הפלחים ועמלי העירוניים המרסבנים לא דאגו ולא ידאגו; מצבם של מסכנים מדור דור אלה הוטב דוקא על ידי עלית היתודית והוא עפוי עוד, על ידי עליה זו, להטבה מוסיפה והולכת בהכרח המציאות, בהכרח שבגורל היהודי להתחשב עם המציאות בדיוקנות וחירות ביותר. אולי דואנים ה„נכבדים“, על פי דרכם והשגתם המיוחדת, לתקומת ערב

פילוסוף נזיר, שפינוזה, שהגיע בחשיבת החיים והעולם עד למרומי התעלומה הטהורה, ששם „אין בכי ואין שחוק אלא התבוננות“, הגיע גם בהרצאת ה„אתיקה“ שלו לירי סגנון ההתבוננות הטהורה, לירי „הנדסי“ הסיק דבר מתוך דבר והעלה את „תורת המדות“ לדרגת חוק מוחלט בחוקי הטבע — חוקי השגת האליהות. בני אדם רגילים, נתונים בחיים, שיש בהם שחוק לכפי ונפיונות כלולים עד למכאוב משניהם יחד, אינם יכולים להגיע לירי טהרה מתמדת-מחלמת כזו, אבל בסגנון ההנדסי הבהיר, המחייב בלידות ללא התחמקות, היו צריכים להשתמש בכל שרק אפשר גם על פי ההשגה הרגילה של האנשים הרגילים; היו מונעים על ידי כך מעצמם ומאחרים, ביחסים לפרט ועוד יותר ביחסיים לכלל, הרבה אונאה ותגובים מתחמכים של אונאה, הרבה צביעות ונכלי יצרים אורבים ממעמקים אפלים. ואפשר מאז גם את השלום, גם את האחות האנושית היו סקרבים על ידי כך בדור-גני, דור רב הסדע ועמוס התרבות של דירי דורות, שיש לו כל התבוננות והחכמה לזהות מאושר, מהולל-מרום — והוא אומלל ומושפל עד לזוועה ודראון. ולא לשם מחקר כללי נאמרים כאן הדברים — מעין פתיחה הם לדיון בגורל קיומנו, זה שקשרנו לנצח בארץ האבות. הדיון ירוכז כאן, כאמור, בנקודה מדינית ארצית זו של קיומנו, שהמדינאים האנגלים רואים זכות מיוחדת להקטינה, לצמצמה, ואפילו להפכה לסומן השאלה — והכל בשם הצדק ואחרי הקירות ודירי גיב של ועדות אחרי ועדות במשך שנים. נשתדל לנסח דיון מרוכז זה, עד כמה שהדבר יעלה בידנו, בסגנון הנדסי. הסניגור הזה יסנה לנו יכולת וחירות „מדעית“, זו שכולם מכירים בזכותה ובחובתה להביא הכל לירי בטוי ברור, בלי מורך, בלי חונף, ללי בקשת דחמים המדינאים האנגלים הודיעו: המנדט,

מה הערבית, לבקש קרבתם ואהותם הנאמנה — אחזה זו בין היהודים והערבים מתנגדת לכל התפיסה ה"פוליטית" והדאגה ה"פוליטית" של היום הזה.

התנגדותם של ה"נכבדים" הערבים לעלית היהודים היתה, איפוא, תמיד רצויה ביותר, מלאה תמיד תפקיד חשוב ביותר במציאות ה"פוליטית" של ה"ארץ הקדושה". וגם כשנגדשה הסאה וההתנגדות הפכה "מרד", נמצאה גם אז רצויה ונראויה להפיק ממנה תועלת אחר דונה, אבל חשובה-עיקרית ביותר: הערבים מתנגדים ליהודים וכלפי היהודים יש התחייבות — תחי, איפוא, ליהודים "מדינה" ברצועת הצרה שליד החוף, זו הזקוקה לשמירה נאמנה ביותר, מצד אחד, לערבים תחי "מדינה" מצד שני, ולשלטונות מקום באמצע... מכאן התנני דת כשהיתה ומכאן מכשולים להתקרבות כשהיו — והכל מתוך סדרים וטקסים "פוליטיים", שיש בהם כדי לצנן את מה שרוצים לצנן...

תם הניסוח ה"הנדסי" — והוא משי-איר עוד מקום רק להערה "מדעית". בהנדסה המפשטה, המסצועית יש מספדים אירציונליים, שאין להוציאם מהנדרתם זאת; ואולם ב"הנדסה האנושית" מתחלפות הצורות ואתן יחד כל ההגדרות וצירופיהן הפוליטיים. מה שהיום הוא אירציונלי ומחוסר כל סיכוי להפנות אליו לב יודעי השבון "פוליטי" חופך מחר למקור כוחות עצומים, מתוללי "הנדסה אנושית" חדשה. —

מ. ב. זבניק

האומללים בקרואות "בעד הצדק"! — לנוכה סכנה צפויה או תחומי כיבוש צפויים עוזרים-מוותרים זה לזה גם עמים אויבים או נוטרי איבה, גם עמים חזקים לעמים חלשים; אך גם בזמן העזרה וה"ויתורים" אין הם חדלים מהיות אורבים, מהיות מוכנים בכל שעת הכושר להכשיל זה את זה, להכשיל-להפריד בין עמים ושכטים, שהנורל איהרם או עתיד לאחד דם.

על פי ניסוח "הנדסי" זה אין עוד פליא אות ותמיהות במעשי עם מן העמים בתחומי המציאות, "הממלכתית הממשלית" אין עוד תמיהות ופליאות בהתנהגות השלטונות האננלים ב"ארץ הקדר שה". על השאלה האחרונה אנו יכולים לענות בודאות גמורה: את תביעותיהם של ה"נכבדים" הערבים לא יחלאו בשום אופן. יש פחד מפני יכולתם להזיק — אבל יכולת זו אפשר להקטין עד למיני-מום ב"ארץ הקדושה" על ידי היהודים: היהודים ורבקותם בארץ קדשם מתוך גענועים ודאבה במשך אלפי שנים, מתוך יסורים וקרבתות ללא גבול — צריכים לשמש רק יסוד מחליש את יכולת ה"נכבדים" הערבים ולא יותר. ועל כן יש לדאוג ולהשגיח השגחה מעולה, שהיהודים לא יתפרצו בהמוניהם לארץ קדשם וגענועיהם, שלא ימהרנו להתבצר בה מתוך יסוד-התמסרותם המיוחדת במינה, שלא יגלו בה, מלבד כשרונות הבנין הגדולים, גם את אהבת האמת והשלום ואת הרחמים הנבואיים שלהם עד כדי לרכוש את לב הערבים, את לב האר-